

L'enigma de les parcel·les perdudes de Darnius: el somni dels anys 60 que va acabar sota el pantà

La urbanització Valle Santa Ana, impulsada el 1963, havia de ser una exclusiva zona residencial

Dècades després, l'Ajuntament encara rep consultes de propietaris que intenten localitzar uns terrenys que, en molts casos, han desaparegut sota l'aigua

És una escena que es continua repetint més de seixanta anys després de l'inici d'un dels projectes urbanístics més ambiciosos que va conèixer el municipi: la urbanització Valle de Santa Ana. Madern explica que aquestes consultes arriben de manera esporàdica al consistori i admet que es tracta d'una situació singular. "És una història molt estranya. Hi ha parcel·les amb doble titularitat, d'altres que no es localitzen i, fins i tot, algunes que podrien quedar sota l'aigua quan el pantà és ple", explica. Per entendre per què encara avui hi ha persones buscant aquestes parcel·les cal remuntar-se a principis dels anys seixanta. La construcció de l'embassament de Boadella va transformar profundament el paisatge de Darnius i també va despertar grans expectatives de futur. Aleshores, el municipi comptava amb indústria tapera, mines de talc i una quarantena de cases de pagès. En aquell context, el nou pantà es veia com una oportunitat per impulsar l'economia local i atraure noves activitats vinculades al turisme i al lleure. La memòria local conserva el record d'aquells anys com una etapa d'il·lusió, però també d'oportunitats que no es van acabar materialitzant. Entre els episodis que han perdurat hi ha el de la venda de parcel·les que, segons diferents testimonis, haurien quedat dins la superfície que havia d'ocupar l'embassament un cop ple. En aquell context va néixer Valle de Santa Ana, impulsada l'any 1963 pel promotor Rafael Gorgot. Segons documenta l'historiador David Pavón, en el seu estudi sobre la construcció de l'embassament de Boadella, el projecte s'havia de desenvolupar a la riba nord del pantà, sobre terrenys fins aleshores agrícoles. La iniciativa preveia una gran zona residencial vinculada al nou embassament, juntament amb un club nàutic i activitats relacionades amb la pesca, la caça i el lleure. La revista Canigó (núm. 115, 1963), citada per Pavón, presentava la urbanització gairebé com un complex residencial de vacances. Hi anunciava piscina, pistes de tennis, frontó, minigolf i un servei de cavalls de muntar perquè els residents poguessin recórrer els boscos de l'entorn. El reportatge també explicava que "s'han venut ja molts terrenys a nacionals i estrangers" i assegurava que "dintre de pocs anys aquest paratge serà una zona residencial d'autèntica categoria". La mateixa publicació qualificava Rafael Gorgot d'"entusiasta promotor" de la iniciativa. Les expectatives, però, no es van acabar complint. David Pavón documenta que, després de la parcel·lació dels terrenys, tot un seguit d'irregularitats urbanístiques van fer aturar el projecte. L'historiador també afegeix que "sembla que es van arribar a vendre parcel·les dins la superfície que havia de quedar inundada per les aigües", una apreciació que coincideix amb el record que encara es conserva al municipi sobre aquelles primeres vendes. El llibre Mentre la Muga i l'Arnera ploraven, de Joan Vergés, aporta nous detalls sobre aquella operació immobiliària. Segons explica l'autor, Rafael Gorgot va obrir oficines de venda a Figueres i Empuriabrava per promocionar la urbanització. També assenyala que el cònsol alemany Hans Heinert, molt conegut entre la comunitat alemanya establerta a l'Empordà, va contribuir a donar-la a conèixer entre possibles compradors. Vergés explica igualment que, malgrat els entrebancs que anaven sorgint, la immobiliària Fincas Ampurdán encara comercialitzava parcel·les el gener de 1974. L'autor afegeix que els terrenys es venien sense disposar de serveis bàsics com l'aigua corrent, el clavegueram o l'electricitat, i que els habitatges previstos finalment no es van arribar a construir. Malgrat el fracàs de la urbanització, una part de les expectatives generades pel pantà sí que es van acabar fent realitat. Amb els anys es van consolidar el Club Nàutic, les activitats de navegació i pesca

esportiva i el restaurant de la Central, que han contribuït a convertir l'embassament en un dels principals atractius turístics de Darnius. Les baixades controlades d'aigua i els episodis de crescudes també han convertit aquest espai en un punt d'interès per als aficionats als esports fluvials i per a nombrosos visitants. Actualment, Santa Anna conserva un nombre reduït d'habitatges construïts. Segons Josep Madern, la majoria pertanyen a propietaris estrangers, que mantenen una presència discreta al municipi. L'alcalde recorda també que, fa uns anys, ja s'havia plantejat la conveniència de revisar la situació urbanística del sector per intentar aclarir alguns dels casos que encara avui arriben al consistori, tot i admetre que es tracta d'una qüestió complexa. Més de seixanta anys després que la revista Canigó anunciés una urbanització "d'autèntica categoria", encara hi ha persones que truquen a la porta de l'Ajuntament buscant unes parcel·les adquirides fa dècades. És la petjada més visible d'un projecte que havia de transformar la riba del pantà i que mai no es va arribar a completar.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/alt-emporda/2026/07/17/historia-inacabada-valle-santa-ana-darnius-parcelles-venudes-sota-panta-132547862.html>